

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

TOEN HIERONIDES ZEVEN JAAR WAS

JE weet niet hoe gelukkig je bent!... Je leeft in een tijd, waarin radio's, auto's, televisie, ijskasten het leven van de mensen aangenamer en comfortabeler maken. Je kan iedere dag je buikje vol eten, en je hebt leraars die hun best doen je alles in te prenten wat je nodig hebt om als eerlijk man door het leven te gaan. Je hebt niet alleen het noodzakelijke, je hebt veel meer en je vindt het opperbest dat men je een beetje verwent. Het zou heel anders geweest zijn, moest je geleefd hebben in Sparta, nu 2.500 jaar geleden. Zet je even in de plaats van de kleine Hieronides, wiens geschiedenis wij je hier vertellen.

1. - WOORDKARIG

HIERONIDES was mager, doch gespierd. Hij werd geboren te Sparta in Laconië in de IXe eeuw voor onze tijdrekening. Zijn moeder heette Xanthe en zijn vader Sostratos. Xanthe zorgde voor de jongen, zij gaf hem eten en zij kleepte hem, maar zij sprak zeer weinig. Hieronides hield van haar, maar hij bewonderde zijn vader. Hij zag hem dikwijls vertrekken in volledige wapenrusting met een mooie helm en blinkende wapens. Soms zwierf Hieronides rond het kamp, waar de soldaten de zwarte soep aten. Van die soep hield Hieronides niet. Ook Sostratos sprak heel weinig. Je moet weten dat wij in Laconië zijn en daar zijn de mensen laconisch!...

2. - DE STERKEN EN DE ZWAKKEN

TERWIJL Hieronides door de banale en eerder arme straten van Sparta wandelde, merkte hij op dat er twee soorten van mensen waren: de zwakken en de sterken. De zwakken waren de onderhorigen, de slaven die blindelings moesten gehoorzamen. De sterken, dat waren de krijgers, de Hoplieten van het Dorische ras. Zij waren weinig talrijk, maar toch waren zij de leiders. Uit hun midden kwamen de legeraanvoerders, de koningen, de ephoren en de grijsaards van de Raad.

3. - DE ZWAKKEN WERDEN GEWEERD

OP zekere dag speelde Hieronides met zijn vriend Mnesiboel, en deze laatste zei: «Weet je wel dat wij de sterksten zijn?». «Wat? Maar je bent zo mager als een boonstaak!». «Ha! En jij dan!... Maar dat belet niet dat wij de sterksten zijn! Kijk eens ginds. Zie je de grijsaards van de stam met een baby in de armen? Zij vinden dat het kind te zwak is en leggen het op de Taygetus-berg». «Maar dan zal het kind sterven!». «Ja, de zwakken worden geweerd».

4. - NAAR SCHOOL

TOEN Hieronides zeven jaar was, moest hij naar het gymnasium. Ameinocrates, een man die geen grapjes dulde, aanvaardde hem. Het was een harde school, vrienden, geloof me vrij. Gymnastiek, worstelen, lopen, springen, schijfwerpen wisselden elkaar af. De leerlingen moesten op de grond slapen, kregen niet genoeg te eten, zodat zij nu en dan iets moesten stelen om hun honger te stillen. Wie zijn best niet deed kreeg van de zweep, en dat, tot men twintig jaar was.

5. - 'S AVONDS ZONG HIERONIDES

HIERONIDES was intelligent en vlug. Na enkele maanden reïds was hij een lenige, kloek gespierde en zwijgzame jongen geworden met een groot weerstandsvermogen. Hij had geleerd dat men langzaam en afgemeten met neergeslagen ogen moest gaan. In de grond voelde hij zich toch anders dan zijn vrienden, en van al de lessen die hij kreeg, was het de muziekles die hem het meest aantrok. 's Avonds nam hij heel dikwijls zijn citer en speelde en zong met heel veel talent. En wat zong de jonge Hieronides? Hij zong het lied dat men in heel Griekenland kon horen...

(Wordt voortgezet.)